

TRES HISTÒRIES PER ESTRENAR ELS TRENTA

1. Incident d'F1

Avui m'he llevat amb el cap emboirat, suposo que ja m'està bé, m'ho mereixo, no tinc excusa per amagar les meves malifetes. Potser si ho escric, em trobaré millor o almenys el sentiment de culpa minvarà.

Reconec que la meva vessant tastaolletes, de vegades, em fa caminar per terrenys pantanosos i en aquests terrenys no és bo anar amb peus de plom.. Uf! Ja em torno a embolicar... I mira que és ben senzill i planer de dir: M'agrada l'Oriol, m'agrada un 90%, fenomen que no m'havia succeït encara, havent complit els trenta, però es que tot el que diu aquest noi em sembla emocionant i paradisiac, m'agrada que se li quedi alguna pestanya enganxada a la galta perquè la meva jo voluntariosa pugui dir-li: - No et moguis! I li trec el pèl en forma de parèntesi mentre li faig demanar un desig, un desig que m'encantaria protagonitzar, però de moment, ningú ha definit posicions i centro els meus esforços en compartir la majoria d'estones possibles amb ell.

Això em comporta uns sacrificis clandestins que no us podeu imaginar. El d'ahir s'endú la medalla d'or. Tot va començar quan l'Oriol (Uri d'ara en endavant), va mencionar que li agradava la Fórmula 1, fet que em va conduir (mai millor dit) sense miraments a familiaritzar-me amb el llenguatge propi d'aquesta disciplina automobilística. Li vaig dir a l'Uri que m'encantava el brogit dels pneumàtics *Pirelli* desplaçant-se a tota velocitat per l'asfalt del circuit. Que pensava que les carreres eren apassionants i que l'escuderia que ell preferís, era també, predilecta per a mi. Tot sigui per la causa, pensava.

Fins ahir, ahir vàrem anar a Montmeló al Premi de Catalunya, i puc afirmar que va ser una experiència duríssima i molt feixuga, de tant en tant i amb secret em remirava el tríptic on sortia *Jenson Button* i tot i que segur que no seria tant encantador com l'Uri, era un regalet que em feia a la vista, ja que l'orella estava corrompuda per aquell soroll de velocitat

incessant que em pertorbava fortament. Això, amb l'afegit del bat de sol que em queia al damunt. Si hagués tingut un teclat a la vora per poder demanar auxili, hagués pitjat l'ajuda de l'F1, que en veritat hauria de ser tel botó de salvament per a totes aquelles persones que apareixen a la pista per motius aliens a la cursa.

No sé si tinc el cap emboirat de pensar que vaig respondre afirmativament a la proposta d'acompanyar a l'Uri al Gran Premi de Bèlgica, al circuit d'*SPA-Francorchamps*, o potser perquè aquell 10% que no em té captivada va guanyant terreny a la velocitat d'un monoplaça empès per un motor de quatre cilindres, com a mínim.

2. Casar-se o no casar-se? Aquesta no és la qüestió.

De ben jovenet vaig coincidir amb la Clara, va ser a principis del juliol del noranta-set, les colònies d'estiu van promoure l'encontre i les seves habilitats d'organitzar, dirigir i maniobrar, han aconseguit que a dia d'avui no se'ns conegui la data de culminació. Ho hem viscut tot plegats: des del canvi de mil·lenni, la declaració de Tarragona Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO i rematant-ho amb el boom del totxo, errant-nos tot comprat un dúplex al centre, molt per damunt de les nostres possibilitats.

De vegades tinc la sensació d'estar festejant amb una agència de viatges, amb la petita diferència que no només em gestiona les vacances sinó totes les meves accions fora de la feina. No tinc autonomia ni per comprar-me uns tristos calçotets al meu gust. I mira que sempre he preferit els eslips, però com la Clara creu que em queden millor els bòxers, doncs no existeix cap debat possible.

Tot això ho vivia amb una normalitat relaxada, fins que uns amics, amb l'afany de donar-me aixopluc, van regalar-me la que és ara la meva millor amiga, una incondicional companya de trajectòria, emocionant, variada, entretinguda i gens autoritària, que ha aconseguit oxigenar la meva rutina d'una manera considerable. És diu *Playstation 3, PS3*

pels amics, té una capacitat d'absorció superior a la de la Clara, ja que ni tant sols les seves esbroncades tenen potestat per fer-me deixar una partida a mitges, em sento valent, feliç i alliberat quan adquireixo un joc nou, quan he superat un nivell, quan em suen els dits de la pressió, quan tinc els canells engarrotats després d'haver-me treballat al màxim una complicada pista. I totes aquestes noves sensacions em fan sentir molt viu i dinàmic.

Cada nit, quan ens posem al llit, la Clara diu que ja va sent hora que deixem de viure en pecat i ens casem, que ja tenim trenta anys, que serà una festa genial, que les dues famílies en tenen moltes ganes, que bla, bla, bla.. Així com també m'amenaça que llençarà la videoconsola riu avall.

Ho tinc claríssim, aquest cop no claudicaré, la Clara sabrà qui porta els pantalons a casa nostra, qui és ara el nou jutge del nostre habitatge, qui ha de donar el vist-i-plau a totes les noves situacions que calgui decidir. Així doncs, és molt probable que em casi aviat, però la *"play"* seguirà amb nosaltres tal i com em dic Joan.

3. Pica'm quan vulguis

M'ha fet una perduda. L'he trobat llarga, perquè a mi les trucades que no tenen l'objectiu evident d'intercanviar una conversa per banal o precària que sigui, m'agraden curtes. Manies suposo, però que ell m'hagi fet aquesta perduda és perquè li agrado, ho sé seguríssim, he notat que no era una trucada perduda d'aquelles que es fan per quedar bé o per un compliment alimentat. Em deu pensar sovint, i encara més després d'aquella mascareta d'algues refrescant que em vaig fer, m'imagina abans de ser absorbt per les regnes de la son i esdevenir un mortal més en ple descans nocturn, i en aquest precís moment, on la llibertat mental es contraposa a les estretors, veu la llum del meu cutis com el seu únic objectiu plaent i assolible.

D'aquí a un parell de dies li tornaré la trucada, serà menys llarga que la seva, no sigui cas que s'evapori el *glamour* a aquestes alçades de la vida. Perquè a mi que em diguin el que vulguin, però quan has trencat la barrera dels trenta i la teva edat va encapçalada amb un tres al davant, l'espontaneïtat rep els primers símptomes d'artrosi i les reflexions passen de ser un acte esporàdic a convertir-se amb una eina molt habitual.

Quan hi penso em surt un somriure juganer, perquè això que un tortosí em faci una senyal d'aquesta magnitud té un gran significat, ja que allò que per mi és una trucada perduda, per ell és una picada perduda. Que bonics són els dialectes! I que vindrà després? Una picada d'ullet mentre passegem per qualsevol indret romàntic agafadets de la mà? O potser, em quedo amb la imatge sexy i curativa mentre em posa una pomada després d'una picada de mosquit? O més aviat, visualitzo com preparem plegats una picada per a la sarsuela de diumenge? O detectar com melosament intenta pal·liar les meves irritacions havent captat el meu rostre de dona picada?

La veritat és que no ho tinc massa clar, potser demà ho percebo diferent, de moment m'agrada fer càlculs sense base, ja veurem si la progressió és fructífera. Vaig a pensar en d'altres coses, faré una mica de punt de creu que em relaxa, i si m'hi dedico una bona estona acabaré la segona lletra del seu nom, ho faig sense ordre, com a mesura protectora, perquè només em quedi constància a mi, no sigui cas que amb el temps m'assabenti que un bon dia va perdre el telèfon i aquella llarga trucada esperançadora no era res més que un acte vandàlic de qualsevol furtador desconegut.